

ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ

ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΙΝΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ

ΠΡΩΤΟ ΤΜΗΜΑ

ΥΠΟΘΕΣΗ ΓΙΟΣΑΚΗΣ κατά ΕΛΛΑΔΑΣ (αριθ.2)

(Προσφυγή αριθ. 36205/06)

ΑΠΟΦΑΣΗ

ΣΤΡΑΣΒΟΥΡΓΟ

12 Φεβρουαρίου 2009

Η παρούσα απόφαση θα καταστεί οριστική σύμφωνα με τους όρους που προβλέπονται από το άρθρο 44 § 2 της Σύμβασης. Μπορεί να υποστεί τυπικές διορθώσεις.

Στην υπόθεση Γιοσάκης κατά Ελλάδας (αριθ.2),

Το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων (πρώτο τμήμα), συνεδριάζοντας σε τμήμα αποτελούμενο από τους:

Nina Vajić, *πρόεδρο,*

Χρήστο Ροζάκη,

Khanlar Hajiyev,

Dean Spielmann,

Sverre Erik Jebens,

Giorgio Malinverni,

Γεώργιο Νικολάου, *δικαστές*,
και τον Søren Nielsen, *γραμματέα τμήματος*.

Αφού διασκέφθηκε σε συμβούλιο στις 22 Ιανουαρίου 2009,
Εκδίδει την πιο κάτω απόφαση, η οποία ελήφθη την ημερομηνία αυτή:

ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ

1. Η υπόθεση έχει εισαχθεί με μία προσφυγή (αριθ. 36205/06) στρεφόμενη κατά της Ελληνικής Δημοκρατίας από έναν υπήκοο του Κράτους αυτού, τον κύριο Ιάκωβο-Παύλο Γιοσάκη («ο προσφεύγων»), ο οποίος προσέφυγε ενώπιον του Δικαστηρίου στις 16 Αυγούστου 2006 δυνάμει του άρθρου 34 της Σύμβασης για την προστασία των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων και των Θεμελιωδών Ελευθεριών («η Σύμβαση»).

2. Ο προσφεύγων εκπροσωπείται από τους κυρίους Χ. Μυλωνά και Ι. Μαντζουράνη, δικηγόρους Αθηνών. Η Ελληνική Κυβέρνηση («η Κυβέρνηση») εκπροσωπείται από τους απεσταλμένους του αντιπροσώπου της, κύριο Κ. Γεωργιάδη, πάρεδρο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους, και κύριο Ι. Μπακόπουλο, δικαστικό αντιπρόσωπο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους.

3. Ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι υπήρξαν πολλαπλές παραβιάσεις του άρθρου 5 §§ 1, 3 και 4 της Σύμβασης.

4. Στις 27 Νοεμβρίου 2007, το Δικαστήριο αποφάσισε να κοινοποιήσει στην Κυβέρνηση ορισμένες αιτιάσεις που έλκονταν από το άρθρο 5 §§ 3 και 4 της Σύμβασης. Επικαλούμενο το άρθρο 29 § 3 της Σύμβασης, αποφάσισε να αποφανθεί συγχρόνως επί του παραδεκτού και επί της ουσίας.

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΑ

I. ΟΙ ΣΥΝΘΗΚΕΣ ΤΗΣ ΥΠΟΘΕΣΗΣ

5. Ο προσφεύγων έχει γεννηθεί το 1965 και κρατείται επί του παρόντος στις φυλακές Κορυδαλλού.

6. Την 1^η Ιουνίου 2005, ασκήθηκαν σε βάρος του προσφεύγοντος ποινικές διώξεις για τις κατηγορίες, μεταξύ άλλων, της ηθικής αυτουργίας σε παράβαση καθήκοντος, της δωροδοκίας δικαστή, της ηθικής αυτουργίας σε σύσταση συμμορίας με δικηγόρους και δικαστές, της απάτης και του ξεπλύματος βρώμικου χρήματος.

7. Στις 16 Ιανουαρίου 2006, ο ανακριτής διέταξε την κράτηση του προσφεύγοντος αφού τον ανέκρινε. Ο ανακριτής έκρινε ειδικότερα ότι από την ανάκριση της υπόθεσης προέκυψαν σοβαρές ενδείξεις ενοχής του προσφεύγοντος όσον αφορά την τέλεση ορισμένων κακουργημάτων για τα οποία κατηγορείτο. Έκρινε, επιπλέον, ότι αν ο προσφεύγων αποφυλακιζόταν, μπορεί να υποτροπιάζε, δεδομένου ότι η τέλεση των κακουργημάτων για τα οποία κατηγορείτο ήταν προμελετημένη και ότι ο προσφεύγων είχε επωφεληθεί της ιδιότητάς του ως εκκλησιαστικού λειτουργού και των σχέσεών του με δικηγόρους και δικαστές προκειμένου να επιτύχει το εγκληματικό σχέδιό του (διάταξη αριθ. 7/2006).

8. Στις 20 Ιανουαρίου 2006, ο προσφεύγων αμφισβήτησε τη διάταξη αριθ. 7/2006 ενώπιον του Συμβουλίου Εφετών Αθηνών.

9. Στις 30 Ιανουαρίου 2006, ο προσφεύγων κατέθεσε αίτηση αυτοπρόσωπης παράστασης ή παράστασης μέσω του εκπροσώπου του.

Με το βούλευμα αριθ. 293/2006 της 3 Φεβρουαρίου 2006, το δικαστικό συμβούλιο διαπίστωσε ότι ο εισαγγελέας είχε παραλείψει να πάρει θέση ως προς την αίτηση αυτή και ανέβαλε την απόφασή του επί της ουσίας της προσφυγής της 20 Ιανουαρίου 2006.

10. Στις 23 Φεβρουαρίου 2006, το δικαστικό συμβούλιο εξέδωσε βούλευμα (αριθ. 399/2006) βάσει του οποίου επιφυλασσόταν επί του ζητήματος της αντικατάστασης της προσωρινής κράτησης με περιοριστικούς όρους, ώσπου να ακούσει τον ίδιο τον προσφεύγοντα. Στις 28 Φεβρουαρίου 2006, ο εισαγγελέας και ο προσφεύγων παραστάθηκαν αυτοπροσώπως ενώπιον του δικαστικού συμβουλίου και εξέθεσαν τα επιχειρήματά τους.

11. Στις 29 Μαρτίου 2006, το Συμβούλιο Εφετών Αθηνών απέρριψε την αίτηση του προσφεύγοντος (βούλευμα αριθ. 690/2006) διαπιστώνοντας κυρίως την ύπαρξη σοβαρών ενδείξεων τέλεσης ορισμένων από τα κακουργήματα για τα οποία κατηγορείτο. Επιπλέον, επικύρωσε την απόφαση του ανακριτή επί του κινδύνου υποτροπής σε περίπτωση αποφυλάκισης του προσφεύγοντος. Στηριζόμενο στο φάκελο της ανάκρισης, το δικαστικό συμβούλιο σημείωσε ότι ο προσφεύγων φαινόταν άπληστο άτομο με τάση να διαπράττει κατ'εξακολούθηση οικονομικά εγκλήματα τόσο στην Ελλάδα όσο και στο εξωτερικό. Χρησιμοποιούσε την ιδιότητά του ως εκκλησιαστικού λειτουργού και την ικανότητά του να πείθει και να ασκεί επιρροή σε αυτούς που συναναστρεφόταν, παρεμβαίνοντας χωρίς ηθικούς ενδοιασμούς στον τομέα της δικαιοσύνης, μέσω των φιλικών σχέσεων που

διατηρούσε με δικηγόρους και δικαστές. Επεδείκνυε ιδιαίτερη τόλμη, χρησιμοποιώντας δόλια τεχνάσματα, καθώς και έλλειψη σεβασμού για την έννομη τάξη την οποία η ιδιότητά του ως ιερέα δεν είχε μπορέσει να περιορίσει. Έμοιαζε να έχει αποκτήσει τη συνήθεια να διαπράττει σοβαρές οικονομικές παραβάσεις και δεν υπήρχε κανένα στοιχείο που να οδηγεί στη διαπίστωση βελτίωσης της συμπεριφοράς του. Κατά την επιστροφή του στην Ελλάδα, είχε συνεχίσει την εγκληματική δραστηριότητά του με ακόμα μεγαλύτερη ένταση και μεθοδικότητα. Αν αποφυλακίζοταν, υπήρχε κίνδυνος να διαπράξει νέες αξιόποινες πράξεις προκειμένου να κερδίσει παράνομα οφέλη, καθώς και να εμποδίσει την πορεία της ανάκρισης, κάτι που ήταν πιθανό λόγω των παρεμβάσεών του στον τομέα της δικαιοσύνης.

12. Στις 19 Μαΐου 2006, ο προσφεύγων ζήτησε εκ νέου ενώπιον του ανακριτή την αποφυλάκισή του και την επιβολή επεικέστερων περιοριστικών όρων.

13. Στις 30 Μαΐου 2006, και αφού άκουσε τον Εισαγγελέα Εφετών Αθηνών, αλλά όχι τον προσφεύγοντα ούτε τον εκπρόσωπό του, ο ανακριτής απέρριψε την αίτηση αποφυλάκισης (απόφαση αριθ. 40/2006). Έκρινε ότι υπήρχε πραγματικός κίνδυνος υποτροπής, λόγω της φύσης ορισμένων εκ των κακουργημάτων για τα οποία κατηγορείτο ο προσφεύγων, του τρόπου με τον οποίο αυτά είχαν διαπραχθεί και της ιδιότητάς του ως εκκλησιαστικού λειτουργού. Επανέλαβε ορισμένες εκτιμήσεις που είχαν αναφερθεί στο βούλευμα αριθ. 690/2006 και κατέληξε ότι αν ο προσφεύγων απολυόταν, υπήρχε κίνδυνος να διαπράξει νέες αξιόποινες πράξεις και να εμποδίσει την ομαλή διεξαγωγή της ανάκρισης.

14. Στις 5 Ιουνίου 2006, ο προσφεύγων κατέθεσε ενώπιον του Συμβουλίου Εφετών Αθηνών προσφυγή κατά της απόφασης αριθ. 40/2006, ζητώντας εκ νέου την απόλυσή του με την καταβολή εγγύησης.

15. Στις 13 Ιουνίου 2006, ο εισαγγελέας συνέταξε την πρότασή του. Την ίδια ημέρα, ο προσφεύγων κατέθεσε αίτηση να λάβει γνώση της σύνθεσης του συμβουλίου που θα αποφαινόταν επί της αίτησης αποφυλάκισής του καθώς και να παραστεί αυτοπροσώπως ενώπιόν του. Στις 16 Ιουνίου 2006, ο εισαγγελέας έλαβε θέση επί της αίτησης του προσφεύγοντος.

16. Καθώς στις 16 Ιουλίου 2006, ο προσφεύγων τελούσε ήδη έξι μήνες υπό προσωρινή κράτηση, ο εισαγγελέας υποχρεούτο, δυνάμει του εφαρμοστέου εθνικού δικαίου, να υποβάλει στο δικαστικό συμβούλιο νέα πρόταση σχετικά με τη διατήρηση του προσφεύγοντος υπό κράτηση. Κατέθεσε την εν λόγω πρόταση στις 3 Ιουλίου 2006.

17. Στις 24 Ιουλίου 2006, αφού άκουσε, μεταξύ άλλων, τον προσφεύγοντα ο οποίος παραστάθηκε με τους δικηγόρους του, το Συμβούλιο Εφετών απέρριψε την αίτηση του προσφεύγοντος και διέταξε την παράταση της προσωρινής κράτησης για μία περίοδο έξι μηνών. Υιοθέτησε τα αναφερθέντα στην απόφαση αριθ. 40/2006 συμπεράσματα του ανακριτή και έκρινε ότι η παράταση αυτή αποδεικνυόταν αναγκαία προκειμένου ιδίως να αποκλειστεί το ενδεχόμενο να διαπράξει ο προσφεύγων νέες αξιόποινες πράξεις οικονομικού χαρακτήρα (βούλευμα αριθ. 2129/2006).

18. Ειδικότερα, το δικαστικό συμβούλιο βασίστηκε στη φύση των περιστατικών για τα οποία κατηγορείτο ο προσφεύγων, στον εξακολουθητικό, συστηματικό και δόλιο τρόπο με τον οποίο είχαν αυτά διαπραχθεί, στο γεγονός ότι ο προσφεύγων είχε εκμεταλλευτεί προς όφελός του την ιδιότητά του ως ανθρώπου της Εκκλησίας και την εμπιστοσύνη που η ιδιότητα αυτή ενέπνεε, καθώς και την ικανότητά του να πείθει και να ασκεί επιρροή σε αυτούς που συναναστρεφόταν, παρεμβαίνοντας ειδικότερα με απαράδεκτο τρόπο και χρησιμοποιώντας τις φιλικές σχέσεις που διατηρούσε με δικαστές και δικηγόρους.

19. Στις 24 Ιουλίου 2006, ο προσφεύγων κατέθεσε νέα αίτηση αντικατάστασης της προσωρινής κράτησης με περιοριστικούς όρους, αλλά ο ανακριτής την απέρριψε στις 9 Αυγούστου 2006 (απόφαση αριθ. 45/2006).

Στις 29 Αυγούστου 2006, ο προσφεύγων επανέλαβε την αίτηση αυτή και, στις 18 Σεπτεμβρίου 2006, κατέθεσε αίτηση αυτοπρόσωπης παράστασης. Ο ανακριτής απέρριψε τις δύο αιτήσεις στις 6 Οκτωβρίου 2006 (απόφαση αριθ. 48/2006).

20. Στις 11 Οκτωβρίου 2006, ο προσφεύγων προσέφυγε κατά της απόφασης αριθ. 48/2006 ενώπιον του Συμβουλίου Εφετών.

21. Στις 21 Δεκεμβρίου 2006, το δικαστικό συμβούλιο έκανε δεκτή την προσφυγή και διέταξε την απόλυση του προσφεύγοντος με την καταβολή εγγύησης 30.000 ευρώ, την απαγόρευση εξόδου από τη χώρα και την εμφάνιση σε αστυνομικό τμήμα τις πέντε πρώτες ημέρες κάθε μήνα.

22. Μετά από αίτηση του εισαγγελέα του Αρείου Πάγου, ο Άρειος Πάγος αναίρεσε την απόφαση του Συμβουλίου Εφετών (απόφαση αριθ. 194/2007). Ο προσφεύγων τέθηκε εκ νέου υπό κράτηση στις 5 Φεβρουαρίου 2007.

23. Με βούλευμα (αριθ. 456/2007) της 27 Φεβρουαρίου 2007, το Συμβούλιο Εφετών παρέτεινε για έξι μήνες την κράτηση του προσφεύγοντος μέχρι τη

συμπλήρωση του ορίου των δεκαοκτώ μηνών που προβλέπει το Σύνταγμα σε ό,τι αφορά την προσωρινή κράτηση.

24. Στις 22 Μαρτίου 2007, ο προσφεύγων κάλεσε τον ανακριτή να αντικαταστήσει την προσωρινή κράτηση με περιοριστικούς όρους. Η αίτηση αυτή απορρίφθηκε στις 28 Μαρτίου 2007 (απόφαση αριθ. 56/2007). Στις 2 Απριλίου 2007, ο προσφεύγων άσκησε έφεση κατά της απόφασης αυτής ενώπιον του Συμβουλίου Εφετών, το οποίο απέρριψε την αίτησή του στις 7 Ιουνίου 2007 (βούλευμα αριθ. 1275/2007).

25. Στις 27 Μαρτίου 2007, ο προσφεύγων ενημερώθηκε για την περάτωση της ανάκρισης και στις 12 Απριλίου 2007, ο φάκελος διαβιβάστηκε στον Εισαγγελέα Εφετών.

26. Στις 11 Ιουλίου 2007, ο προσφεύγων κατέθεσε ενώπιον του Συμβουλίου Εφετών νέα αίτηση αντικατάστασης της προσωρινής κράτησης με περιοριστικούς όρους.

27. Στις 14 Αυγούστου 2007, το δικαστικό συμβούλιο έκανε δεκτή την αίτηση και ο προσφεύγων αφέθηκε ελεύθερος υπό όρους την ίδια ημέρα.

28. Στις 25 Νοεμβρίου 2007, ο προσφεύγων παραπέμφθηκε σε δίκη ενώπιον του Τριμελούς Εφετείου Κακουργημάτων Αθηνών. Το παραπεμπτικό βούλευμα επεσήμαινε ότι ο προσφεύγων δεν χρειαζόταν να δώσει εξηγήσεις και για τις σαράντα κατηγορίες που αφορούσαν διάφορα κακουργήματα και πλημμελήματα. Μία αίτηση αναίρεσης κατά του βουλεύματος αυτού εκκρεμούσε στις αρχές του 2008 ενώπιον του Αρείου Πάγου.

II. ΤΟ ΕΦΑΡΜΟΣΤΕΟ ΕΘΝΙΚΟ ΔΙΚΑΙΟ

29. Το άρθρο 6 § 4 του Συντάγματος του 1975 προβλέπει:

«Νόμος ορίζει το ανώτατο όριο διάρκειας της προφυλάκισης, που δεν μπορεί να υπερβεί το ένα έτος στα κακουργήματα και τους έξι μήνες στα πλημμελήματα. Σε εντελώς εξαιρετικές περιπτώσεις τα ανώτατα αυτά όρια μπορούν να παραταθούν για έξι και τρεις μήνες, αντίστοιχα, με απόφαση του αρμοδίου δικαστικού συμβουλίου.»

30. Οι εφαρμοστέες διατάξεις του Κώδικα Ποινικής Δικονομίας έχουν ως εξής:

Άρθρο 282

Προσωρινή κράτηση και περιοριστικοί όροι

«1. Όσο διαρκεί η προδικασία, αν προκύπτουν σοβαρές ενδείξεις ενοχής του κατηγορουμένου για κακούργημα ή πλημμέλημα που τιμωρείται με ποινή φυλάκισης τουλάχιστον τριών μηνών, είναι δυνατό να διαταχθούν περιοριστικοί όροι, εφόσον αυτό κρίνεται απολύτως αναγκαίο για την επίτευξη των αναφερόμενων στο άρθρο 296 σκοπών.

2. Περιοριστικοί όροι είναι ιδίως η παροχή εγγύησης, η υποχρέωση του κατηγορουμένου να εμφανίζεται κατά διαστήματα στον ανακριτή ή σε άλλη αρχή, η απαγόρευση να μεταβαίνει ή να διαμένει σε ορισμένο τρόπο ή στο εξωτερικό, η απαγόρευση να συναναστρέφεται ή να συναντάται με ορισμένα πρόσωπα.

3. Προσωρινή κράτηση μπορεί να επιβληθεί αντί για περιοριστικούς όρους (...) μόνο αν ο κατηγορούμενος διώκεται για κακούργημα και δεν έχει γνωστή διαμονή στη χώρα ή έχει κάνει προπαρασκευαστικές ενέργειες για να διευκολύνει τη φυγή του (...) ή κρίνεται αιτιολογημένα ότι αν αφεθεί ελεύθερος είναι πολύ πιθανό (...) να διαπράξει και άλλα εγκλήματα. Μόνο η κατά το νόμο βαρύτητα της πράξης δεν αρκεί για την επιβολή προσωρινής κράτησης (...).»

Άρθρο 286

Άρση ή αντικατάσταση της προσωρινής κράτησης και των περιοριστικών όρων

«1. Αν στη διάρκεια της κράτησης προκύψει ότι δεν υπάρχει πλέον ο λόγος για τον οποίο διατάχθηκε η προσωρινή κράτηση ή επιβλήθηκαν οι περιοριστικοί όροι, μπορεί ο ανακριτής αυτεπαγγέλτως ή με πρόταση του εισαγγελέα να άρει αυτά τα μέτρα ή να υποβάλει στο συμβούλιο αίτηση για την άρση τους. Εναντίον αυτής της απόφασης ο κατηγορούμενος μπορεί να προσφύγει στο συμβούλιο εφετών.

2. Εκείνος που προσωρινά κρατείται ή εκείνος που στον οποίο έχουν επιβληθεί περιοριστικοί όροι μπορεί να υποβάλει αίτηση στον ανακριτή για την άρση των μέτρων αυτών ή για την αντικατάσταση της προσωρινής κράτησης με περιοριστικούς όρους (...) Εναντίον της διάταξης του ανακριτή επιτρέπεται προσφυγή στο συμβούλιο μέσα σε πέντε ημέρες από τότε που κοινοποιήθηκε η ανακριτική διάταξη.»

Άρθρο 287

Διάρκεια της προσωρινής κράτησης

«1. Αν η προσωρινή κράτηση διαρκέσει έξι μήνες σε περίπτωση κακουργήματος, ή τρεις μήνες σε περίπτωση πλημμελήματος, το δικαστικό συμβούλιο αποφαινεται με ειδικά αιτιολογημένο βούλευμά του, αν πρέπει να απολυθεί ο κατηγορούμενος ή να εξακολουθήσει η προσωρινή κράτησή του. Για το σκοπό αυτόν:

α) Αν η ανάκριση συνεχίζεται, πέντε ημέρες πριν από τη συμπλήρωση του χρονικού αυτού διαστήματος ο ανακριτής αναφέρει στον εισαγγελέα εφετών με αιτιολογημένη έκθεσή του τους λόγους για τους οποίους δεν περατώθηκε η ανάκριση και διαβιβάζει τη δικογραφία στον εισαγγελέα πλημμελειοδικών. Ο εισαγγελέας πλημμελειοδικών μέσα σε δέκα ημέρες εισάγει τη δικογραφία στο συμβούλιο πλημμελειοδικών. Πέντε τουλάχιστον ημέρες πριν από τη συνεδρίαση ειδοποιείται με οποιοδήποτε μέσο (έγγραφο, τηλεγράφημα, τηλετύπημα ή τηλεομοιοτυπία) ο κατηγορούμενος, ο οποίος μπορεί να εκθέσει τις απόψεις του με υπόμνημα που διαβιβάζεται αμέσως στο δικαστικό συμβούλιο με επιμέλεια της διεύθυνσης της φυλακής. Το συμβούλιο μπορεί να καλέσει με τον ίδιο τρόπο τον κατηγορούμενο να εμφανισθεί για να αναπτύξει προφορικά τις απόψεις του, είτε αυτοπροσώπως είτε διά συνηγόρου (...). Το συμβούλιο αποφαινεται αφού ακούσει και τον εισαγγελέα. Αν η ανάκριση ενεργείται από εφέτη κατά το άρθρο 29, αρμόδιο να αποφανθεί είναι το συμβούλιο εφετών.

β) Αν η ανάκριση έχει περατωθεί, ο εισαγγελέας του δικαστηρίου, στο οποίο θα δικαστεί η υπόθεση ή ο εισαγγελέας εφετών (...) πέντε ημέρες πριν από τη συμπλήρωση του παραπάνω χρονικού διαστήματος εισάγει τη δικογραφία με αιτιολογημένη πρότασή του στο αρμόδιο κατά την επόμενη παράγραφο συμβούλιο. Κατά τα λοιπά ισχύουν όσα ορίζονται στην προηγούμενη παράγραφο.

2. Σε κάθε περίπτωση έως την έκδοση οριστικής απόφασης η προσωρινή κράτηση για το ίδιο έγκλημα δεν μπορεί να υπερβεί το έτος. Σε εντελώς εξαιρετικές περιπτώσεις η προσωρινή κράτηση μπορεί να παραταθεί για έξι το πολύ μήνες με ειδικά αιτιολογημένο βούλευμα:

α) του συμβουλίου εφετών (...)

β) του συμβουλίου πλημμελειοδικών (...)

Αν η υπόθεση εκκρεμεί στον ανακριτή και συνεχίζεται η προσωρινή κράτηση σύμφωνα με την παράγραφο 1, ο ανακριτής τριάντα ημέρες πριν από τη συμπλήρωση του ανώτατου ορίου της σύμφωνα με αυτή την παράγραφο, διαβιβάζει τη δικογραφία στον εισαγγελέα, ο οποίος μέσα σε δεκαπέντε ημέρες την εισάγει με πρότασή του στο συμβούλιο. Σε κάθε άλλη περίπτωση ο αρμόδιος εισαγγελέας, είκοσι πέντε ημέρες τουλάχιστον πριν από τη συμπλήρωση του ανώτατου ορίου της προσωρινής κράτησης σύμφωνα με αυτή την παράγραφο ή πριν από το τέλος της παράτασης που είχε ήδη χορηγηθεί, υποβάλλει στο αρμόδιο συμβούλιο πρόταση για παράταση ή όχι της προσωρινής κράτησης. Κατά τα λοιπά, ισχύουν όσα ορίζονται στην προηγούμενη παράγραφο για την ακρόαση του κατηγορουμένου και του εισαγγελέα. Κατά των βουλευμάτων της παρούσας παραγράφου μπορεί να ασκηθεί αναίρεση από τον κατηγορούμενο και τον εισαγγελέα.»

Άρθρο 296

Σκοπός των περιοριστικών όρων

«Ο σκοπός των περιοριστικών όρων είναι να εξασφαλιστεί ότι εκείνος στον οποίο επιβλήθηκαν θα παραστεί οποτεδήποτε στην ανάκριση ή στο δικαστήριο και θα υποβληθεί στην εκτέλεση της απόφασης.»

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΟ ΝΟΜΙΚΟ ΜΕΡΟΣ

I. ΕΠΙ ΤΗΣ ΕΠΙΚΑΛΟΥΜΕΝΗΣ ΠΑΡΑΒΙΑΣΗΣ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 5 § 1 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ

31. Ο προσφεύγων παραπονείται ότι η θέση του υπό προσωρινή κράτηση δεν ήταν νόμιμη από την άποψη τόσο του εθνικού δικαίου όσο και του άρθρου 5 § 1 της Σύμβασης το οποίο προβλέπει:

«1. Παν πρόσωπον έχει δικαίωμα εις την ελευθερίαν και την ασφάλειαν. Ουδείς επιτρέπεται να στερηθή της ελευθερίας του ειμή εις τας ακολούθως περιπτώσεις και συμφώνως προς την νόμιμον διαδικασίαν:

γ) εάν συνελήφθη και κρατήται όπως οδηγηθεί ενώπιον της αρμοδίας δικαστικής αρχής εις την περίπτωσιν ευλόγου υπονοίας ότι διέπραξεν αδίκημα, ή υπάρχουν λογικά δεδομένα προς παραδοχὴν της ανάγκης όπως ούτος εμποδισθῆ από του να διαπράξῃ αδίκημα ή δραπετεύσῃ μετά την διάπραξιν τούτου.»

32. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι οι όροι «κανονικώς» και «συμφώνως προς την νόμιμον διαδικασίαν» οι οποίοι περιλαμβάνονται στο άρθρο 5 § 1 της Σύμβασης παραπέμπουν κατ'ουσίαν στην εθνική νομοθεσία και καθιερώνουν την υποχρέωση να τηρούνται οι ουσιαστικοί και δικονομικοί κανόνες. Η Σύμβαση απαιτεί επιπλέον οποιαδήποτε στέρηση της ελευθερίας να είναι σύμφωνη προς τον σκοπό του άρθρου 5, που είναι να προστατεύει το άτομο από οποιαδήποτε αυθαιρεσία (βλέπε, μεταξύ πολλών άλλων, *Douiyebe κατά Ολλανδίας* [GC], αριθ. 31464/96, 4 Αυγούστου 1999, *Erkalo κατά Ολλανδίας*, απόφαση της 2 Σεπτεμβρίου 1998, *Recueil* 1998-VI, σελ. 2477, § 52, *Mohd κατά Ελλάδας*, αριθ. 11919/03, 27 Απριλίου 2006).

33. Το Δικαστήριο εκτιμά ότι η κράτηση του προσφεύγοντος μοιάζει να είναι σύμφωνη προς τους εσωτερικούς ουσιαστικούς και δικονομικούς κανόνες και νόμιμη ως προς τη Σύμβαση. Σε ό,τι αφορά τη συμμόρφωση προς την εσωτερική νόμιμη διαδικασία, ο ανακριτής διέταξε τη θέση του προσφεύγοντος υπό κράτηση με μία επαρκώς αιτιολογημένη απόφαση και αφού τον ανέκρινε. Σε ό,τι αφορά τη

νομιμότητα ως προς τη Σύμβαση, η κράτηση του προσφεύγοντος ενέπιπτε στο πεδίο του άρθρου 5 § 1 γ) και, επιπλέον, υπήρχαν «εύλογες υπόνοιες» ότι διέπραξε τις αξιόποινες πράξεις για τις οποίες κατηγορείτο.

34. Έπεται ότι αυτό το τμήμα της προσφυγής πρέπει να απορριφθεί ως προδήλως αβάσιμο, κατ'εφαρμογή του άρθρου 35 §§ 3 και 4 της Σύμβασης.

II. ΕΠΙ ΤΗΣ ΕΠΙΚΑΛΟΥΜΕΝΗΣ ΠΑΡΑΒΙΑΣΗΣ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 5 § 3 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ

35. Ο προσφεύγων παραπονείται για τους λόγους που προβλήθηκαν για την παράταση της κράτησής του στο βούλευμα αριθ. 690/2006 του Συμβουλίου Εφετών Αθηνών, στην απόφαση αριθ. 40/2006 του ανακριτή καθώς και στο μετέπειτα βούλευμα αριθ. 2129/2006 του Συμβουλίου Εφετών Αθηνών. Τέλος, παραπονείται ότι οι εθνικές αρχές δεν επέδειξαν «ιδιαίτερη ταχύτητα» στην εξέταση της υπόθεσής του. Υποστηρίζει ιδίως ότι τα εθνικά δικαστήρια δεν έλαβαν υπόψη ότι κατά την περίοδο των πραγματικών περιστατικών τελούσε ήδη υπό προσωρινή κράτηση μέσα στα πλαίσια μίας άλλης ποινικής διαδικασίας σε βάρος του. Υποστηρίζει ότι υπήρξε παραβίαση του άρθρου 5 § 3 της Σύμβασης το οποίο προβλέπει:

«Παν πρόσωπον συλληφθέν ή κρατηθέν, υπό τας προβλεπόμενας εν παραγράφω 1γ του παρόντος άρθρου συνθήκας οφείλει να παραπεμφθή συντόμως ενώπιον δικαστού ή ετέρου δικαστικού λειτουργού νομίμως εντεταλμένου όπως εκτελή δικαστικά καθήκοντα, έχει δε το δικαίωμα να δικασθή εντός λογικής προθεσμίας ή απολυθή κατά τη διαδικασίαν. Η απόλυσις δύναται να εξαρτηθή από εγγύησιν εξασφαλίζουσας την παράστασιν του ενδιαφερομένου εις την δικάσιμον.»

A. Επί του παραδεκτού

36. Το Δικαστήριο διαπιστώνει ότι αυτό το τμήμα της προσφυγής δεν είναι προδήλως αβάσιμο με την έννοια του άρθρου 35 § 3 της Σύμβασης. Το Δικαστήριο σημειώνει επιπλέον ότι αυτό δεν προσκρούει σε κανέναν άλλο λόγο απαραδέκτου. Πρέπει επομένως να κηρυχθεί παραδεκτό.

B. Επί της ουσίας

1. Αιτιολογία των δικαστικών αποφάσεων και μη εξέταση εναλλακτικών περιοριστικών όρων

37. Η Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι από την ανάγνωση των βουλευμάτων για τη διατήρηση του προσφεύγοντος υπό κράτηση, ιδίως των βουλευμάτων 690/2006 και 2129/2006, προκύπτει σαφώς ότι η παράσταση του προσφεύγοντος στη δικάσιμο μπορούσε να εξασφαλισθεί μόνο με τον αυστηρότερο από τους περιοριστικούς όρους, ήτοι την κράτηση. Στις αποφάσεις των αρχών εκτέθηκαν κάθε φορά λεπτομερώς οι λόγοι για τους οποίους η εξακολούθηση της κράτησης αποδεικνυόταν αναγκαία.

38. Ο προσφεύγων χαρακτηρίζει τη θέση της Κυβέρνησης δόλια και υποκριτική. Υπογραμμίζει καταρχήν ότι δεν υπήρχε κανένας κίνδυνος φυγής από την πλευρά του. Ως απόδειξη αναφέρει το γεγονός ότι σε μία άλλη ποινική διαδικασία που τον αφορούσε, κι ενώ βρισκόταν στο Λίβανο, επέστρεψε αμέσως στην Ελλάδα όταν κλήθηκε από τις δικαστικές αρχές. Επιπλέον, η αναφορά στον κίνδυνο διάπραξης νέων αξιόποινων πράξεων αποτελεί απόδειξη του μη σεβασμού του τεκμηρίου της αθωότητας, διότι ο ανακριτής και το δικαστικό συμβούλιο θεωρούσαν δεδομένη την ενοχή του προσφεύγοντος.

39. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι το άρθρο 5 § 3 απαιτεί η προσωρινή κράτηση πριν τη δίκη να μην υπερβαίνει ένα εύλογο χρονικό διάστημα και οι αρμόδιες δικαστικές αρχές να εξετάζουν νομίμως την ύπαρξη «λυσιτελών» και «επαρκών» λόγων που θα δικαιολογούσαν τη στέρηση της ελευθερίας (βλέπε *Assenov και λοιποί κατά Βουλγαρίας*, απόφαση της 28 Οκτωβρίου 1998, *Recueil des arrêts et décisions* 1998-VIII, § 154).

40. Στην προκειμένη περίπτωση, το Δικαστήριο σημειώνει καταρχήν ότι οι πιο πάνω αναφερόμενες αποφάσεις ανέφεραν πολυάριθμα στοιχεία που αιτιολογούσαν τη θέση του προσφεύγοντος υπό κράτηση και, ιδίως, την πιθανότητα ο προσφεύγων να υποτροπιάζε εκμεταλλευόμενος την ιδιότητα του εκκλησιαστικού λειτουργού και των δεσμών του με δικηγόρους και δικαστές.

41. Ειδικότερα, στο βούλευμά του αριθ. 690/2006, το δικαστικό συμβούλιο ανέφερε, βάσει του φακέλου της ανάκρισης, ότι ο προσφεύγων χρησιμοποιούσε την ιδιότητα του εκκλησιαστικού λειτουργού και την ικανότητά του να πείθει και να ασκεί επιρροή σε αυτούς που συναναστρεφόταν, παρεμβαίνοντας χωρίς ηθικούς ενδοιασμούς στον τομέα της δικαιοσύνης, μέσω των φιλικών σχέσεων που

διατηρούσε με δικηγόρους και δικαστές. Επεδείκνυε ιδιαίτερη τόλμη, χρησιμοποιώντας δόλια τεχνάσματα, καθώς και έλλειψη σεβασμού για την έννομη τάξη την οποία η ιδιότητά του ως ιερέα δεν είχε μπορέσει να περιορίσει. Έμοιαζε να έχει αποκτήσει τη συνήθεια να διαπράττει σοβαρές οικονομικές παραβάσεις και δεν υπήρχε κανένα στοιχείο που να οδηγεί στη διαπίστωση βελτίωσης της συμπεριφοράς του. Κατά την επιστροφή του στην Ελλάδα, είχε συνεχίσει την εγκληματική δραστηριότητά του με ακόμα μεγαλύτερη ένταση και μεθοδικότητα. Αν αποφυλακίζοταν, υπήρχε κίνδυνος να διαπράξει νέες αξιόποινες πράξεις προκειμένου να κερδίζει παράνομα οφέλη, καθώς και να εμποδίσει την πορεία της ανάκρισης.

42. Επιπλέον, στο βούλευμά του αριθ. 2129/2006, το δικαστικό συμβούλιο στηρίχθηκε για να απορρίψει την αίτηση για εναλλακτικούς όρους στη φύση των περιστατικών για τα οποία κατηγορείτο ο προσφεύγων, στον εξακολουθητικό, συστηματικό και δόλιο τρόπο με τον οποίο είχαν αυτά διαπραχθεί, στο γεγονός ότι ο προσφεύγων είχε εκμεταλλευτεί προς όφελός του την ιδιότητά του ως ανθρώπου της Εκκλησίας και την εμπιστοσύνη που η ιδιότητα αυτή ενέπνεε, καθώς και την ικανότητά του να πείθει και να ασκεί επιρροή σε αυτούς που συναναστρεφόταν, παρεμβαίνοντας ειδικότερα με απαράδεκτο τρόπο και χρησιμοποιώντας τις φιλικές σχέσεις που διατηρούσε με δικαστές και δικηγόρους.

43. Ενόψει των ανωτέρω, το Δικαστήριο εκτιμά ότι οι επιληφθείσες δικαστικές αρχές προσέφεραν «λυσιτελείς και επαρκείς» λόγους που νομιμοποιούν την κράτησή του και, εν συνεχεία, την παράταση αυτής.

44. Εν τούτοις, η υποχρέωση των αρχών να προβλέψουν και άλλους περιοριστικούς όρους εκτός από την προσωρινή κράτηση για να διασφαλίσουν την παράσταση του προσφεύγοντος στη δίκη του και να προσφέρουν λυσιτελείς και επαρκείς λόγους, δεν επαρκεί για τους σκοπούς του σεβασμού της παραγράφου 3 του άρθρου 5. Το Δικαστήριο πρέπει να επίσης να ελέγχει, σε μία δεδομένη υπόθεση, κατά πόσο η προσωρινή κράτηση στην οποία υποβλήθηκε ένας κατηγορούμενος δεν υπερβαίνει μία εύλογη διάρκεια.

2. Υποχρέωση επίδειξης «ιδιαίτερης ταχύτητας» στη διεξαγωγή της διαδικασίας

45. Η Κυβέρνηση υπογραμμίζει ότι η προσωρινή κράτηση του προσφεύγοντος έλαβε τέλος κατά τη διάρκεια της ανάκρισης. Ο προσφεύγων τέθηκε υπό κράτηση στις 16 Ιανουαρίου 2006 και το δικαστικό συμβούλιο έλεγξε τη νομιμότητα της κράτησης στις 3 και 23 Φεβρουαρίου 2006 και στις 29 Μαρτίου 2006. Στις 30 Μαΐου

2006, ο ανακριτής αρνήθηκε να αποφυλακίσει τον προσφεύγοντα και στις 24 Ιουλίου 2006, το δικαστικό συμβούλιο επικύρωσε την απόφαση αυτή. Η κράτηση έλαβε τέλος στις 14 Αυγούστου 2007, ημερομηνία κατά την οποία συμπληρώθηκε το όριο που θέτει το Σύνταγμα για την προσωρινή κράτηση. Τα αρμόδια δικαστήρια δεν αποφάνθηκαν επί της κατηγορίας, κατά τη διάρκεια της προσωρινής κράτησης, λόγω της πολυπλοκότητας της υπόθεσης (τριάντα επτά κατηγορούμενοι και παραπεμπτικό βούλευμα δύο χιλιάδων σελίδων) και του γεγονότος ότι η ανάκριση συνεχίστηκε πέρα του συνταγματικού ορίου των δεκαοκτώ μηνών.

46. Κατά την άποψη του προσφεύγοντος, οι αρχές δεν επέδειξαν «ιδιαιτέρη ταχύτητα», διότι δεν έλαβαν υπόψη το γεγονός ότι στις 16 Ιανουαρίου 2006, τελούσε ήδη ένα έτος υπό προσωρινή κράτηση μέσα στα πλαίσια μίας άλλης διαδικασίας που κατέληξε στην αθώωσή του. Υπογραμμίζει ότι το συνταγματικό όριο των δεκαοκτώ μηνών συμπληρώθηκε στις 23 Σεπτεμβρίου 2007 και όχι στις 14 Αυγούστου 2007. Επιπλέον, ο ισχυρισμός της Κυβέρνησης βάσει του οποίου η ανάκριση συνεχίστηκε μετά την απόλυση του προσφεύγοντος δεν είναι ακριβής, διότι αυτή περατώθηκε στις 27 Μαρτίου 2007.

47. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι, σύμφωνα με το άρθρο 5 § 3 της Σύμβασης, η υποχρέωση επίδειξης «ιδιαιτέρας ταχύτητας» αφορά μόνο ένα χρονικό στοιχείο, ήτοι το διάστημα που χρειάζονται οι αρχές, μετά τη θέση του ενδιαφερομένου υπό κράτηση, για να αποφανθούν επί του βασίμου της κατηγορίας και τούτο σε πρώτο βαθμό (βλέπε, μεταξύ άλλων, *Sadegül Özdemir κατά Τουρκίας*, αριθ. 61441/00, § 35, 2 Αυγούστου 2005). Συνεπώς, η αιτίαση του προσφεύγοντος σχετικά με την επικαλούμενη παράλειψη των εθνικών δικαστηρίων να λάβουν υπόψη το γεγονός ότι βρισκόταν ήδη υπό προσωρινή κράτηση μέσα στα πλαίσια μίας άλλης ποινικής διαδικασίας δεν αφορά την εγγύηση της «ιδιαιτέρας ταχύτητας» αλλά περισσότερο την αιτιολογία του βουλεύματος για την προφυλάκισή του.

48. Το Δικαστήριο σημειώνει ότι η κράτηση του προσφεύγοντος άρχισε στις 16 Ιανουαρίου 2006, με την απόφαση του ανακριτή που διέταζε την προφυλάκιση αυτού. Αν και η διαδικασία εκκρεμούσε ακόμα ενώπιον του Αρείου Πάγου στις αρχές του 2008, ο προσφεύγων ήταν ωστόσο ελεύθερος υπό όρους από τις 14 Αυγούστου 2007. Ως προς τούτο, το Δικαστήριο σημειώνει ότι το άρθρο 6 § 4 του Συντάγματος ορίζει τη μέγιστη διάρκεια της προσωρινής κράτησης σε δεκαοκτώ μήνες, όριο το οποίο συμπληρώθηκε στην προκειμένη περίπτωση.

49. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει την πάγια νομολογία του βάσει της οποίας είναι καταρχήν ευθύνη των εθνικών δικαστικών αρχών να μεριμνούν ώστε, σε μία δεδομένη περίπτωση, η διάρκεια της προσωρινής κράτησης ενός «κατηγορουμένου» να μην υπερβαίνει ένα εύλογο όριο. Για τον σκοπό αυτό, πρέπει να εξετάζουν όλες τις συνθήκες που είναι από τη φύση τους ικανές να αποκαλύψουν ή να απορρίψουν την ύπαρξη μίας πραγματικής ανάγκης δημοσίου συμφέροντος που θα αιτιολογούσε, λαμβανομένου υπόψη του τεκμηρίου της αθωότητας, μία εξαίρεση στον κανόνα του σεβασμού της ατομικής ελευθερίας και να τις λάβουν υπόψη στις αποφάσεις τους επί αιτήσεων αποφυλάκισης. Το Δικαστήριο θα πρέπει να καθορίσει αν υπήρξε ή όχι παραβίαση του άρθρου 5 § 3 της Σύμβασης, βασιζόμενο κυρίως στους λόγους που προβάλλονται στις εν λόγω αποφάσεις, καθώς και σε μη κατασκευασμένα γεγονότα που ανέφερε ο ενδιαφερόμενος στις προσφυγές του. Η ύπαρξη εύλογων υπονοιών ότι ο συλληφθείς διέπραξε μία αξιόποινη πράξη αποτελεί *sine qua non* προϋπόθεση για τη νομιμότητα της διατήρησης υπό κράτηση, αλλά μετά από ένα χρονικό διάστημα δεν είναι πλέον αρκετή. Το Δικαστήριο πρέπει επομένως να εξετάσει αν οι λοιποί λόγοι που υιοθέτησαν οι δικαστικές αρχές συνεχίζουν να νομιμοποιούν την στέρηση της ελευθερίας. Όταν οι λόγοι αυτοί αποδεικνύονται «λυσιτελείς» και «επαρκείς», αναζητεί επιπλέον αν οι αρμόδιες εθνικές αρχές προσέφεραν «ιδιαίτερη ταχύτητα» στη διεξαγωγή της διαδικασίας (βλέπε, ιδίως, *Letellier κατά Γαλλίας* απόφαση της 26 Ιουνίου 1991, série A no 207, σελ.18, § 35).

50. Το Δικαστήριο σημειώνει καταρχήν ότι ποινικές διώξεις ασκήθηκαν σε βάρος του προσφεύγοντος, μεταξύ άλλων, για τις κατηγορίες της ηθικής αυτουργίας σε παράβαση καθήκοντος, της δωροδοκίας δικαστή, της ηθικής αυτουργίας σε σύσταση συμμορίας με δικηγόρους και δικαστές, της απάτης και του ξεπλύματος βρώμικου χρήματος. Συγχρόνως με τον προσφεύγοντα ασκήθηκαν διώξεις σε βάρος τριάντα επτά άλλων ατόμων που φέρονταν να έχουν εμπλακεί στις εν λόγω αξιόποινες πράξεις.

51. Το Δικαστήριο σημειώνει ότι κατά την άρνησή τους να αποφυλακίσουν τον προσφεύγοντα πριν τις 14 Αυγούστου 2006, οι αρμόδιες αρχές επικαλέστηκαν τον κίνδυνο φυγής του προσφεύγοντα και την ανάγκη να αποφευχθεί η επανάληψη των αναφερόμενων πράξεων και η διάπραξη νέων αξιόποινων πράξεων. Το Δικαστήριο δε διακρίνει κανένα λόγο για να απομακρυνθεί από αυτή την εκτενώς αιτιολογημένη άποψη, λαμβανομένης υπόψη της σοβαρότητας των αξιόποινων πράξεων για τις οποίες ασκήθηκαν διώξεις σε βάρος του προσφεύγοντος αλλά και

του γεγονότος ότι αυτός αποτελεί αντικείμενο πολλών ποινικών διαδικασιών για άλλες παράνομες πράξεις.

52. Σε ό,τι αφορά τη διεξαγωγή της διαδικασίας, το Δικαστήριο προσδίδει σημαντική αξία στην πολυπλοκότητα των πραγματικών περιστατικών που αποδείχθηκε εν προκειμένω. Αυτή η ιδιαίτερη πολυπλοκότητα συνάγεται ιδίως από τον μεγάλο αριθμό των εμπλεκόμενων ατόμων και από τον αριθμό των σελίδων (δύο χιλιάδες) του παραπεμπτικού βουλεύματος.

53. Υπό τις ιδιαίτερες συνθήκες της υπόθεσης, το Δικαστήριο εκτιμά ότι η επίδικη περίοδος, η οποία εκτείνεται από τις 16 Ιανουαρίου 2006 έως τις 14 Αυγούστου 2007, όσο μακρόχρονη κι αν φαίνεται, δεν μπορεί να θεωρηθεί υπερβολική.

1. Συμπέρασμα

54. Συνεπώς, δεν υπήρξε παραβίαση του άρθρου 5 § 3 της Σύμβασης.

III. ΕΠΙ ΤΗΣ ΕΠΙΚΑΛΟΥΜΕΝΗΣ ΠΑΡΑΒΙΑΣΗΣ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 5 § 4 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ

55. Ο προσφεύγων παραπονείται ότι ο ανακριτής δεν τον άκουσε μέσα στα πλαίσια της αίτησης αποφυλάκισής του που κατέληξε στην απόφαση αριθ. 40/2006, ενώ άκουσε τον εισαγγελέα εφετών. Παραπονείται ομοίως ότι ο ανακριτής και το Συμβούλιο Εφετών Αθηνών δεν αποφάνθηκαν εντός «βραχείας προθεσμίας» επί της νομιμότητας της κράτησής του και της αίτησης αποφυλάκισής του. Τέλος, παραπονείται ότι οι εν λόγω αρχές δεν έλαβαν υπόψη τα λεπτομερή επιχειρήματα που είχε αναπτύξει στις προτάσεις του. Υποστηρίζει ότι υπήρξε παραβίαση του άρθρου 5 § 4 της Σύμβασης σύμφωνα με το οποίο:

«Παν πρόσωπον στερούμενο της ελευθερίας του συνεπεία συλλήψεως ή κρατήσεως έχει δικαίωμα προσφυγής ενώπιον δικαστηρίου, ίνα τούτο αποφασίση εντός βραχείας προθεσμίας επί του νομίμου της κρατήσεώς του και διατάξη την απόλυσίν του εν περιπτώσει παρανόμου κρατήσεως.»

A. Ισότητα των όπλων κατά τη διαδικασία εξέτασης της πρώτης αίτησης αποφυλάκισης ενώπιον του ανακριτή

1. Επί του παραδεκτού

56. Η Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι ο προσφεύγων δεν εξάντλησε τα εθνικά ένδικα μέσα όσον αφορά την αιτίαση αυτή. Στην αίτησή του με ημερομηνία 19 Μαΐου 2006 ενώπιον του ανακριτή, ο προσφεύγων δεν εξέφρασε κανένα αίτημα να ακουστεί πριν αυτός αποφασίσει, σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 286 § 2 της Κώδικα Ποινικής Δικονομίας. Ένα τέτοιο αίτημα έχει, στο ελληνικό δίκαιο, το χαρακτήρα δικαστικής προσφυγής που περιλαμβάνει όλες τις εγγυήσεις που ενέχει μία τέτοια προσφυγή. Επιπλέον, στην προσφυγή του κατά της απόφασης αριθ. 40/2006 ενώπιον του συμβουλίου εφετών, ο προσφεύγων δεν παραπονέθηκε για προσβολή του δικαιώματός του να ακουστεί από τον ανακριτή.

57. Το Δικαστήριο σημειώνει ότι υφίσταται στενή σχέση μεταξύ της θέσης της Κυβέρνησης επί αυτού του σημείου και του βασίμου της αιτίασης που διατύπωσε ο προσφεύγων. Συνενώνει επομένως την εξέταση της ένστασης με την επί της ουσίας εξέταση.

2. Επί της ουσίας

58. Η Κυβέρνηση αναφέρεται λεπτομερώς στην υπόθεση *Lamy κατά Βελγίου* (απόφαση της 30 Μαρτίου 1989, série A no 151, §§ 27-29) για να διαχωρίσει την περίπτωση του προσφεύγοντος και να αποδείξει ότι αυτός είχε πρόσβαση στη δικογραφία και στη γραπτή πρόταση του εισαγγελέα. Ο προσφεύγων είχε τη δυνατότητα να αναπτύξει τα επιχειρήματά του δύο φορές, πρώτα στην αίτησή του της 19 Μαΐου 2006, με σκοπό την αντικατάσταση της κράτησής του με περιοριστικούς όρους, καθώς και μετέπειτα, στις 21 Ιουνίου 2006, με συμπληρωματικό υπόμνημα σε απάντηση της γραπτής πρότασης του εισαγγελέα.

59. Ο προσφεύγων καταγγέλλει την ανακρίβεια της θέσης της Κυβέρνησης: υποστηρίζει ότι ουδέποτε κατέθεσε συμπληρωματικές προτάσεις σε απάντηση της πρότασης του εισαγγελέα. Το αναφερόμενο από την Κυβέρνηση υπόμνημα της 21 Ιουνίου 2006 κατατέθηκε ενώπιον του δικαστικού συμβουλίου μέσα στα πλαίσια της προσφυγής του κατά της απόφασης αριθ. 40/2006.

60. Σύμφωνα με τη νομολογία του Δικαστηρίου, η δυνατότητα για έναν κρατούμενο «να ακουστεί ο ίδιος ή, εν ανάγκη, με κάποια μορφή εκπροσώπησης» συγκαταλέγεται μεταξύ των «θεμελιωδών δικονομικών εγγυήσεων που εφαρμόζονται σε θέματα στέρησης της ελευθερίας» (*Sanchez-Reisse κατά Ελβετίας*, απόφαση της 21

Οκτωβρίου 1986, série A no 107, σελ. 19, § 51). Τέτοια περίπτωση είναι ιδίως εκείνη κατά την οποία η παράσταση του κρατουμένου μπορεί να θεωρηθεί ως ο τρόπος διασφάλισης της τήρησης της ισότητας των όπλων, μίας εκ των κυρίων διασφαλίσεων που είναι συνυφασμένες με τη δικαστική διαδικασία όσον αφορά τη Σύμβαση.

61. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι στην υπόθεση *Καμπάνης κατά Ελλάδας* (απόφαση της 13 Ιουλίου 1995, série A no 318-B, σελ. 48, § 58), έκρινε ότι «η ισότητα των όπλων επέβαλλε να παρασχεθεί στον προσφεύγοντα η δυνατότητα να παραστεί συγχρόνως με τον εισαγγελέα, ώστε να είναι σε θέση να αντικρούσει τις προτάσεις του». Κατέληξε ότι «επειδή δεν προσφέρθηκε στον ενδιαφερόμενο επαρκής συμμετοχή σε δίκη η έκβαση της οποίας ήταν καθοριστική για την παράταση ή την άρση της κράτησής του, το ισχύον κατά την περίοδο εκείνη ελληνικό νομικό σύστημα και όπως αυτό εφαρμόστηκε στην παρούσα υπόθεση, δεν πληρούσε τις απαιτήσεις του άρθρου 5 § 4».

62. Το Δικαστήριο εκτιμά ότι η νομολογία αυτή, η οποία καθιερώθηκε με την ευκαιρία της διαδικασίας ενώπιον του δικαστικού συμβουλίου, έπρεπε να εφαρμοσθεί και στην προκειμένη περίπτωση, όπου ο ανακριτής κλήθηκε να αποφανθεί επί της προσωρινής κράτησης του προσφεύγοντος. Σημειώνει ότι το γεγονός ότι ο προσφεύγων δε ζήτησε ρητά να ακουστεί, συγχρόνως με τον εισαγγελέα, όπως υπογραμμίζει η Κυβέρνηση, δεν έχει εφαρμογή διότι ο Κώδικας Ποινικής Δικονομίας δεν προβλέπει την παράσταση του κατηγορουμένου. Δεδομένου τούτου, ο προσφεύγων δεν μπορεί να κατηγορηθεί ότι δεν προέβαλε ενώπιον του δικαστικού συμβουλίου το ζήτημα της μη παράστασης ενώπιον του ανακριτή. Πρέπει συνεπώς να απορριφθεί η ένσταση της Κυβέρνησης επί του σημείου αυτού.

63. Το Δικαστήριο σημειώνει ότι η Κυβέρνηση μοιάζει να υποστηρίζει ότι το γεγονός ότι ο προσφεύγων είχε τη δυνατότητα να καταθέσει γραπτές προτάσεις ενώπιον του ανακριτή, να προσφύγει κατά της απόφασης αυτού ενώπιον του δικαστικού συμβουλίου και να παραστεί αυτοπροσώπως ενώπιόν του αρκεί για να διασφαλίσει για τον προσφεύγοντα την τήρηση των εγγυήσεων του άρθρου 5 § 4. Το Δικαστήριο δεν μπορεί να συμφωνήσει με την Κυβέρνηση επί αυτού. Η ισότητα των όπλων απαιτεί ο κατηγορούμενος να μπορεί να απαντήσει στην πρόταση του εισαγγελέα ενώπιον της ίδιας αρχής και όχι μόνο μέσω προσφυγής ενώπιον δευτεροβάθμιας αρχής. Τούτο ισχύει ακόμα περισσότερο στην προκειμένη περίπτωση κατά την οποία η απόφαση επί της προσφυγής του προσφεύγοντος κατά της

απόφασης αριθ. 40/2006 εκδόθηκε στις 24 Ιουλίου 2006, ήτοι περίπου ένα μήνα και είκοσι ημέρες αργότερα.

64. Επομένως, το Δικαστήριο θεωρεί ότι ο προσφεύγων στερήθηκε τη δυνατότητα να αντικρούσει προσηκόντως τους λόγους που προβλήθηκαν για να αιτιολογηθεί η προσωρινή κράτησή του.

65. Συνεπώς, υπήρξε παραβίαση του άρθρου 5 § 4 επί του σημείου αυτού.

B. Υποχρέωση έκδοσης απόφασης εντός «βραχείας προθεσμίας» επί της νομιμότητας της κράτησης

1. Επί του παραδεκτού

66. Το Δικαστήριο διαπιστώνει ότι αυτό το τμήμα της προσφυγής δεν είναι προδήλως αβάσιμο με την έννοια του άρθρου 35 § 3 της Σύμβασης. Το Δικαστήριο σημειώνει επιπλέον ότι αυτό δεν προσκρούει σε κανέναν άλλο λόγο απαραδέκτου. Πρέπει επομένως να κηρυχθεί παραδεκτό.

2. Επί της ουσίας

67. Αναγνωρίζοντας ότι το Δικαστήριο εισήγαγε πολύ αυστηρά κριτήρια σχετικά με την έκδοση απόφασης εντός βραχείας προθεσμίας επί της νομιμότητας της κράτησης, η Κυβέρνηση θεωρεί ότι το χρονικό διάστημα που παρήλθε στην προκειμένη περίπτωση έως ότου το δικαστικό συμβούλιο να αποφανθεί επί των αιτήσεων αποφυλάκισης με ημερομηνίες 20 Ιανουαρίου και 5 Ιουνίου 2006 ήταν εύλογο. Το δικαστικό συμβούλιο αποφάνθηκε μετά από δύο μήνες και επτά ημέρες επί της αίτησης της 20 Ιανουαρίου 2006, αλλά θα πρέπει να ληφθεί υπόψη το γεγονός ότι έπρεπε εν τω μεταξύ να αποφανθεί επί της αίτησης για αυτοπρόσωπη παράσταση του προσφεύγοντος και ότι οι προτάσεις του προσφεύγοντος ήταν πολυσέλιδες (90 σελίδες). Ως προς την αίτηση της 5 Ιουνίου 2006, το δικαστικό συμβούλιο αποφάνθηκε εντός ενός μηνός και είκοσι μίας ημερών, αλλά θα πρέπει να ληφθεί υπόψη η ανάγκη να λάβει ο εισαγγελέας θέση επί της αίτησης του προσφεύγοντος για αυτοπρόσωπη παράσταση (στις 16 Ιουνίου 2006) καθώς και επί της διατήρησης αυτού υπό κράτηση (στις 3 Ιουλίου 2006) και των διακοπών των δικαστηρίων που είχαν αρχίσει την 1^η Ιουλίου 2006.

68. Ο προσφεύγων υπογραμμίζει ότι αποκλειστικά υπεύθυνοι για την καθυστέρηση που σημειώθηκε στην εξέταση των αιτήσεών του είναι ο εισαγγελέας,

στην πρώτη περίπτωση, και το δικαστικό συμβούλιο, στη δεύτερη, και ότι οι διακοπές των δικαστηρίων δεν μπορούν να αποτελέσουν δικαιολογία για τη μη εξέταση της υπόθεσης ενός ατόμου που στερείτο της ελευθερίας του (*Lebedev κατά Ρωσίας*, αριθ. 4493/04, § 101, 25 Οκτωβρίου 2007).

69. Το Δικαστήριο σημειώνει ότι από τη νομολογία του προκύπτει ότι οι διαδικασίες που σχετίζονται με ζητήματα στέρησης της ελευθερίας, με την έννοια του άρθρου 5 § 4, απαιτούν ιδιαίτερη ταχύτητα και ότι οι εξαιρέσεις στην αρχή μίας διαπίστωσης «εντός βραχείας προθεσμίας» της συμμόρφωσης της κράτησης απαιτούν μία αυστηρή ερμηνεία (*Hutchison Reid κατά Ηνωμένου Βασιλείου*, αριθ. 50272/99, § 79, CEDH 2003-IV). Το ζήτημα του αν τηρήθηκε η αρχή της ταχύτητας δεν εκτιμάται αφηρημένα, αλλά μέσα στα πλαίσια μίας σφαιρικής εκτίμησης των δεδομένων, λαμβάνοντας υπόψη τις συνθήκες της υπόθεσης (*E. κατά Νορβηγίας*, απόφαση της 29 Αυγούστου 1990, série A no. 181-A, σελ. 27 και επ., § 64, *Delbec κατά Γαλλίας*, αριθ. 43125/98, § 33, 18 Ιουνίου 2002 και *Luberti κατά Ιταλίας*, απόφαση της 23 Φεβρουαρίου 1984, série A no.75, σελ. 15 και επ., § 33, σελ.17 και επ., §37), ιδίως υπό το φως της πολυπλοκότητας της υπόθεσης, των ενδεχόμενων ιδιαιτεροτήτων της εθνικής διαδικασίας που πρέπει να ακολουθηθεί καθώς και της συμπεριφοράς του προσφεύγοντος μέσα στην εν λόγω διαδικασία (*Boucheras et Groupe Information Asiles κατά Γαλλίας*, αριθ. 14438/88, απόφαση της Επιτροπής με ημερομηνία 11 Απριλίου 2001, Décisions et rapports (DR) 69, σελ. 242). Κατά κύριο λόγο ωστόσο, δεδομένου ότι διακυβεύεται η ελευθερία του ατόμου, το Κράτος θα πρέπει να μεριμνά ώστε η διαδικασία να διεξάγεται εντός του ελάχιστου δυνατού χρόνου (*Fuscher κατά Ελβετίας*, αριθ. 55894/00, § 43, 13 Ιουλίου 2006).

70. Λαμβάνοντας υπόψη τα εν λόγω κριτήρια, και ενδεικτικά, το Δικαστήριο διαπίστωσε ότι υπήρξε υπέρβαση της «βραχείας προθεσμίας» με την έννοια του άρθρου 5 § 4 στις ακόλουθες υποθέσεις: *Rehbock κατά Σλοβενίας*, (αριθ. 29462/95, § 84, ECHR 2000-XII): διάρκεια είκοσι τριών ημερών, *GB κατά Ελβετίας* (αριθ. 27426/95, § 32, 30 Νοεμβρίου 2000): διάρκεια τριάντα δύο ημερών, *Mamedova κατά Ρωσίας* (αριθ. 7064/05, § 96, 1^η Ιουνίου 2006): διάρκεια τριάντα έξι ημερών, *Lebedev κατά Ρωσίας* (πιο πάνω αναφερόμενη απόφαση, § 115): διάρκεια είκοσι έξι ημερών, *Mooren κατά Γερμανίας* (αριθ. 1364/03, § 73, 13 Δεκεμβρίου 2007): διάρκεια δύο μηνών και είκοσι δύο μηνών, *Kostadinov κατά Βουλγαρίας* (αριθ. 55712/00, § 88, 7 Φεβρουαρίου 2008) και *Fursenko κατά Ρωσίας* (αριθ. 26386/02, § 139, 24 Απριλίου 2008): διάρκεια είκοσι έξι ημερών και στις δύο υποθέσεις.

71. Το Δικαστήριο σημειώνει ότι η προσφυγή κατά της διάταξης αριθ. 7/2006 κατατέθηκε στις 20 Ιανουαρίου 2006 ενώπιον του δικαστικού συμβουλίου και ότι αυτό εξέδωσε το βουλεύματός του στις 29 Μαρτίου 2006, ήτοι μετά από εξήντα επτά ημέρες. Επιπλέον, ο προσφεύγων κατέθεσε την αίτηση αποφυλάκισής του ενώπιον του δικαστικού συμβουλίου στις 5 Ιουνίου 2006 και αυτό την απέρριψε στις 24 Ιουλίου 2006, ήτοι μετά από σαράντα οκτώ ημέρες.

72. Τέλος, το Δικαστήριο σημειώνει ότι μέσα στα πλαίσια της αίτησης της 20 Ιανουαρίου 2006, το δικαστικό συμβούλιο ανέβαλε την απόφασή του επί της ουσίας διότι διαπίστωσε ότι ο εισαγγελέας είχε παραλείψει να πάρει θέση ως προς την εν λόγω αίτηση του προσφεύγοντος για αυτοπρόσωπη παράσταση. Μέσα στα πλαίσια της αίτησης της 5 Ιουνίου 2006, το δικαστικό συμβούλιο θέλησε να εξετάσει συγχρόνως την εν λόγω αίτηση και το διαφορετικό ζήτημα της αυτεπάγγελτης εξέτασης της εξακολούθησης της κράτησης μετά την ολοκλήρωση της εξάμηνης προθεσμίας.

73. Ως εκ τούτου, το Δικαστήριο θεωρεί ότι οι περίοδοι αυτοί δε συμβαδίζουν με την απαίτηση της «βραχείας προθεσμίας» του άρθρου 5 § 4.

74. Έπεται ότι υπήρξε παραβίαση της εν λόγω διάταξης επί του σημείου αυτού.

Γ. Έκταση του δικαστικού ελέγχου της προσωρινής κράτησης

75. Ο προσφεύγων παραπονείται ότι ούτε ο ανακριτής ούτε το δικαστικό συμβούλιο δεν απάντησαν στα λεπτομερή επιχειρήματα σχετικά με την αντικατάσταση της προσωρινής κράτησης με περιοριστικούς όρους.

76. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι ακόμα κι αν το άρθρο 5 § 4 της Σύμβασης δε συνεπάγεται για το δικαστή που εξετάζει μία προσφυγή κατά της κράτησης την υποχρέωση να εξετάσει κάθε ένα από τα επιχειρήματα που προβάλλει ο προσφεύγων, ωστόσο οι εγγυήσεις που προβλέπει θα στερούνταν περιεχομένου αν ο δικαστής, στηριζόμενος στο εθνικό δίκαιο και την πρακτική, μπορούσε να κρίνει ότι στερούνται εφαρμογής, ή να παραλείψει να λάβει υπόψη, συγκεκριμένα γεγονότα που επικαλείται ο κρατούμενος και τα οποία είναι ικανά να θέσουν εν αμφιβόλω την ύπαρξη των απαραίτητων προϋποθέσεων για τη «νομιμότητα», με την έννοια της Σύμβασης, της στέρησης της ελευθερίας.

77. Το Δικαστήριο σημειώνει ότι βασιζόμενο στο φάκελο της ανάκρισης, το δικαστικό συμβούλιο σημείωσε ότι ο προσφεύγων φαινόταν άπληστο άτομο με τάση να διαπράττει κατ'εξακολούθηση οικονομικά εγκλήματα τόσο στην Ελλάδα όσο και στο εξωτερικό. Χρησιμοποιούσε την ιδιότητά του ως εκκλησιαστικού λειτουργού και την ικανότητά του να πείθει και να ασκεί επιρροή σε αυτούς που συναναστρεφόταν, παρεμβαίνοντας χωρίς ηθικούς ενδοιασμούς στον τομέα της δικαιοσύνης, μέσω των φιλικών σχέσεων που διατηρούσε με δικηγόρους και δικαστές. Επεδείκνυε ιδιαίτερη τόλμη, χρησιμοποιώντας δόλια τεχνάσματα, καθώς και έλλειψη σεβασμού για την έννομη τάξη την οποία η ιδιότητά του ως ιερέα δεν είχε μπορέσει να περιορίσει. Έμοιαζε να έχει αποκτήσει τη συνήθεια να διαπράττει σοβαρές οικονομικές παραβάσεις και δεν υπήρχε κανένα στοιχείο που να οδηγεί στη διαπίστωση βελτίωσης της συμπεριφοράς του. Κατά την επιστροφή του στην Ελλάδα, είχε συνεχίσει την εγκληματική δραστηριότητά του με ακόμα μεγαλύτερη ένταση και μεθοδικότητα. Αν αποφυλακιζόταν, υπήρχε κίνδυνος να διαπράξει νέες αξιόποινες πράξεις προκειμένου να κερδίζει παράνομα οφέλη, καθώς και να εμποδίσει την πορεία της ανάκρισης, κάτι που ήταν πιθανό λόγω των παρεμβάσεών του στον τομέα της δικαιοσύνης (βλέπε πιο πάνω παράγραφο 11).

78. Το Δικαστήριο σημειώνει ότι ο μεγάλος όγκος των προτάσεων του προσφεύγοντος δεν αφορά αποκλειστικά το ζήτημα της αντικατάστασης της προσωρινής κράτησης με περιοριστικούς όρους. Το μεγαλύτερο τμήμα αναλώνεται στην αντίκρουση των σε βάρος του κατηγοριών. Ένα από τα στοιχεία που προέβαλε ο προσφεύγων σε πολλά σημεία των προτάσεών του συνίσταται στη σύγκριση μεταξύ εκείνου και ενός εκ των συγκατηγορουμένων του, ο οποίος αντιμετώπιζε περισσότερες κατηγορίες και ο οποίος αφέθηκε ελεύθερος υπό όρους. Εν τούτοις, ο συλλογισμός αυτός δεν επαρκεί για να καταλήξει το Δικαστήριο στο συμπέρασμα ότι ο ανακριτής και το δικαστικό συμβούλιο δεν έλαβαν επαρκώς υπόψη τους λόγους, τα επιχειρήματα και τις αποδείξεις του προσφεύγοντος και δεν αξιολόγησαν την ορθότητά τους. Ως προς τούτο, το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι αν και τα δικαστήρια υποχρεούνται να αιτιολογούν τις αποφάσεις του, η υποχρέωση αυτή δεν μπορεί να εκληφθεί ως απαιτούσα μία λεπτομερή απάντηση σε κάθε επιχειρήμα που προβάλλει ο προσφεύγων (βλέπε, *mutatis mutandis*, *Hiro Balani κατά Ισπανίας*, 9 Δεκεμβρίου 1994, série A no 303-B).

79. Ωστόσο, το Δικαστήριο διαπιστώνει ότι τα αρμόδια δικαστήρια, ακόμα κι αν δεν απάντησαν με συγκεκριμένο τρόπο σε όλα τα επιχειρήματα που προέβαλε ο

προσφεύγων, έδωσαν επαρκείς λόγους για να δικαιολογήσουν τη διατήρησή του υπό κράτηση και να μην προτείνουν περιοριστικούς όρους. Απέδειξαν ιδίως τις σχέσεις αυτού με τον κόσμο της δικαιοσύνης και την επιρροή που μπορούσε να ασκήσει επί των δικαστών και της ομαλής διεξαγωγής της ανάκρισης. Επέστησαν επιπλέον την προσοχή στο γεγονός ότι αυτός είχε εκμεταλλευτεί την ιδιότητά του ως εκκλησιαστικού λειτουργού και είχε χρησιμοποιήσει δόλιους τρόπους για να διαπράξει πολυάριθμα οικονομικά αδικήματα και στον κίνδυνο να διαπράξει και νέα αδικήματα.

80. Έπεται ότι αυτό το τμήμα της προσφυγής πρέπει να απορριφθεί ως προδήλως αβάσιμο, κατ'εφαρμογή του άρθρου 35 §§ 3 και 4 της Σύμβασης.

IV. ΕΠΙ ΤΗΣ ΕΠΙΚΑΛΟΥΜΕΝΗΣ ΠΑΡΑΒΙΑΣΗΣ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 6 § 2 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ

81. Ο προσφεύγων παραπονείται ότι ορισμένες από τις εκφράσεις που περιέχονταν στις αποφάσεις αριθ. 40, 690 και 2129/2006 του ανακριτή και του δικαστικού συμβουλίου παραβίασαν την αρχή του τεκμηρίου της αθωότητας, το οποίο εγγυάται το άρθρο 6 § 2 της Σύμβασης, σύμφωνα με το οποίο:

«2. Παν πρόσωπον κατηγορούμενον επί αδικημάτι τεκμαίρεται ότι είναι αθών μέχρι της νομίμου αποδείξεως της ενοχής του.»

82. Το Δικαστήριο σημειώνει ότι οι αιτιολογίες των αποφάσεων του ανακριτή και του δικαστικού συμβουλίου δεν αντανakλούν τη βεβαιότητα των εν λόγω αρχών ότι ο προσφεύγων είχε διαπράξει τα κακουργήματα για τα οποία κατηγορείτο αλλά χρησιμοποιούνται με σκοπό να δικαιολογηθεί η διατήρηση αυτού υπό κράτηση. Αναφέρονται περισσότερο στην προσωπικότητα του προσφεύγοντος και στον τρόπο με τον οποίο αυτός διέπραξε τις αξιόποινες πράξεις για τις οποίες κατηγορείτο. Ακόμα κι αν ο προσφεύγων θεωρεί ότι φανερώνουν περιφρόνηση, και σε ορισμένες περιπτώσεις προκατάληψη για το άτομο του, δε θα μπορούσε ωστόσο να θεωρηθεί ότι προδικάζουν την ενοχή του. Συνεπώς, το Δικαστήριο εκτιμά ότι ουδέν ζήτημα τίθεται ως προς το άρθρο 6 § 2 της Σύμβασης.

83. Έπεται ότι αυτό το τμήμα της προσφυγής πρέπει να απορριφθεί ως προδήλως αβάσιμο, κατ'εφαρμογή του άρθρου 35 §§ 3 και 4 της Σύμβασης.

V. ΕΠΙ ΤΗΣ ΕΦΑΡΜΟΓΗΣ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 41 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ

84. Σύμφωνα με το άρθρο 41 της Σύμβασης:

«Εάν το Δικαστήριο κρίνει ότι υπήρξε παραβίαση της Σύμβασης ή των Πρωτοκόλλων της και εάν το εσωτερικό δίκαιο του Υψηλού Συμβαλλομένου Μέρους επιτρέπει την ατελή μόνον επανόρθωση των συνεπειών της παραβίασης αυτής, το Δικαστήριο επιδικάζει στον ζημιωθέντα διάδικο, εφόσον συντρέχει λόγος, μία δίκαιη ικανοποίηση.»

A. Ζημία

85. Για ηθική βλάβη, ο προσφεύγων αξιώνει 50.000 ευρώ. Ισχυρίζεται ότι όλα τα δικαστικά όργανα των μεταχειρίστηκαν με περιφρόνηση και χλευασμό και αμφισβήτησαν την εντιμότητά του ως ανθρώπου και ως κληρικού. Το αιτούμενο ποσό δεν είναι υπερβολικό, λαμβανομένης υπόψη της μεγάλης απήχησης που είχε η υπόθεση στον τύπο, της πρόδηλης παραβίασης του τεκμηρίου της αθωότητας και της δημόσιας δυσφήμισης της οποίας αποτέλεσε αντικείμενο.

86. Η Κυβέρνηση εκτιμά ότι το αιτούμενο ποσό είναι υπερβολικό. Εκτιμά ότι η διαπίστωση της παραβίασης θα συνιστούσε μία επαρκή δίκαιη ικανοποίηση και επιπλέον, δηλώνει έτοιμη να καταβάλει 3.000 ευρώ.

87. Το Δικαστήριο θεωρεί ότι η μη δυνατότητα παράστασης ενώπιον του ανακριτή με την ευκαιρία της πρώτης αίτησης αποφυλάκισης και η μη τήρηση της «βραχείας προθεσμίας» στην εξέταση της νομιμότητας της κράτησης προκάλεσαν στον προσφεύγοντα μία βέβαιη ηθική βλάβη, η οποία αιτιολογεί την επιδίκαση αποζημίωσης. Αποφαινόμενο κατά δίκαιη κρίση, σύμφωνα με τις επιταγές του άρθρου 41, του επιδικάζει 4.000 για την αιτία αυτή.

B. Έξοδα και δικαστική δαπάνη

88. Για έξοδα και δικαστική δαπάνη, ο προσφεύγων, ο οποίος εκπροσωπείται από δύο δικηγόρους, αξιώνει το ποσό των 6.000 ευρώ.

89. Η Κυβέρνηση εκτιμά ότι οποιοδήποτε ποσό επιδικασθεί για την αιτία αυτή δεν μπορεί να υπερβεί τα 1.500 ευρώ.

90. Σύμφωνα με την πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, η επιδίκαση εξόδων και δικαστικής δαπάνης στη βάση του άρθρου 41 προϋποθέτει την απόδειξη της πραγματικότητας, της αναγκαιότητάς τους και, επιπλέον, του εύλογου χαρακτήρα του ύψους τους (*Ιατρίδης κατά Ελλάδας* (δίκαιη ικανοποίηση) [GC], no. 31107/96, § 54, CEDH 2000-XI).

91. Το Δικαστήριο διαπιστώνει ότι οι αξιώσεις του προσφεύγοντος ως προς τα έξοδα και τη δικαστική δαπάνη συνοδεύονται από τα απαραίτητα δικαιολογητικά. Εν τούτοις, εκτιμά ότι πρέπει να προβεί σε μείωση των αξιώσεών του για την αιτία αυτή προκειμένου να αντανακλάται η απόρριψη ορισμένων εκ των αιτιάσεών του. Επομένως, του επιδικάζει 3.000 ευρώ.

Γ. Τόκοι υπερημερίας

92. Το Δικαστήριο κρίνει προσηκόν να βασίσει το επιτόκιο των τόκων υπερημερίας στο επιτόκιο δανεισμού της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας προσαυξημένο κατά τρεις εκατοστιαίες μονάδες.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ, ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ, ΟΜΟΦΩΝΑ,

1. *Κηρύσσει* την προσφυγή παραδεκτή ως προς τις αιτιάσεις που σχετίζονται με την έκταση και τη διάρκεια της εξέτασης της παράτασης της προσωρινής κράτησης και την αιτιολογία των αποφάσεων που εκδόθηκαν ως προς τούτο, καθώς και ως προς τις αιτιάσεις που σχετίζονται με τη μη δυνατότητα παράστασης ενώπιον του ανακριτή με την ευκαιρία της πρώτης αίτησης αποφυλάκισης και με τη μη τήρηση της «βραχείας προθεσμίας» κατά την εξέταση της νομιμότητας της κράτησης, και *απαράδεκτη* κατά τα λοιπά.
2. *Αποφαίνεται* ότι δεν υπήρξε παραβίαση του άρθρου 5 § 3 της Σύμβασης.
3. *Αποφαίνεται* ότι υπήρξε παραβίαση του άρθρου 5 § 4 της Σύμβασης ως προς τη μη δυνατότητα παράστασης ενώπιον του ανακριτή με την ευκαιρία της πρώτης αίτησης αποφυλάκισης.

4. *Αποφαίνεται* ότι υπήρξε παραβίαση του άρθρου 5 § 4 της σύμβασης ως προς την υποχρέωση απαγγελίας απόφασης εντός «βραχείας προθεσμίας» κατά την εξέταση της νομιμότητας της κράτησης.

5. *Αποφαίνεται*

α) ότι το εναγόμενο Κράτος οφείλει να καταβάλει στον προσφεύγοντα, μέσα σε τρεις μήνες από την ημέρα κατά την οποία η απόφαση θα καταστεί τελεσίδικη σύμφωνα με το άρθρο 44 § 2 της Σύμβασης, τα ακόλουθα ποσά:

- i. 4.000 (τέσσερις χιλιάδες) ευρώ, πλέον οποιουδήποτε ποσού μπορεί να οφείλεται ως φόρος, για ηθική βλάβη,
- ii. 3.000 (τρεις χιλιάδες) ευρώ, πλέον οποιουδήποτε ποσού μπορεί να οφείλεται ως φόρος, για έξοδα και δικαστική δαπάνη,

β) ότι, από τη λήξη της προθεσμίας αυτής και μέχρι την καταβολή, το ποσό αυτό θα προσαυξηθεί με τόκους υπολογιζόμενους με απλό επιτόκιο ίσο με το επιτόκιο δανεισμού της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας, το οποίο θα ισχύει κατά την εν λόγω περίοδο, προσαυξημένο κατά τρεις εκατοστιαίες μονάδες.

5. *Απορρίπτει* το αίτημα δίκαιης ικανοποίησης κατά τα λοιπά.

Συντάχθηκε στη γαλλική γλώσσα και στη συνέχεια κοινοποιήθηκε εγγράφως στις 12 Φεβρουαρίου 2009, κατ'εφαρμογή του άρθρου 77 §§ 2 και 3 του κανονισμού.

(υπογραφή)

Søren Nielsen

Γραμματέας

(υπογραφή)

Nina Vajić

Πρόεδρος